

1964

VIII. ŠP (18.–21. 6.)

Ústřední orgány vzaly ŠP znovu na milost, opět byl koncipován jako ústřední přehlídka STMP, tentokrát v oboru kabaretních a estrádních souborů a skupin – při účasti sedmi kolektivů, čtyř z Čech, jednoho z Moravy a dvou ze Slovenska. Nechyběly ani soubory z ústřední armádní soutěže ve Sliači. A přehlídku podpořilo 43 patronů (!), hrálo se dvakrát denně v Městském divadle a v sále ZK Jitex. Na plakátech byl tento ročník označován jako VII., nebyl totiž započítán ročník předchozí...

U poroty a publika se nejvýrazněji prosadil vojenský soubor „Y“ z Liberce s inscenací Jana Schmida a Karla Nováka *Encyklopedické heslo: XX. století* – s „podivným jevištním útvarem spíše nekaleidoskopického charakteru“, jak píše v Amatérské scéně Jaroslav Vedral. Tato scénická koláž písniček a novinových zpráv zaujala již ve Sliači a v podstatě nastartovala budoucí slavnou cestu Schmidovy Ypsilonky. Poprvé se objevilo ostravské Divadélko pod okapem s *PF Kabaretem pro štěstí* autorů P. Veselého a L. Nekudy v režii P. Paprsteina – představení bylo „souměřitelné s nejlepšími představeními profesionálních kabaretních scén“. A také poprvé zaujalo na ŠP Bártovo pražské učňovské Inklemo (učňové v oboru instalatér-klempíř) s inscenací *Rak a ti druzí*, v níž vystoupil i mladý herec Ladislav Potměšil... Na módní vlně bigbitu se vezl parodický program souboru VOJ z Prahy Ruzyně *Nečekejte twist* nominovaný rovněž ze sliačské přehlídky, o krotký politický kabaret se pokusil začínající slovenský košický soubor Divadélko pod kupolou s kabaretním pásmem *Za plenárku sa platí vstupné*. Ostatní soubory, např. Zpívající pětka OB Sezemice s hrou *Zpíváme jen pro vás* či Divadelní soubor Calex ze Zlatých Moravců s inscenací *Pazúry i pazúriky* už větší úspěch neměly, řadu soutěžních představení lze charakterizovat jako bezradná, statická, nudná, a ceny uděleny nebyly... Mimo program vystoupil i nový pražský profesionální soubor Dostavník s pásmem poezie Blanky Zappové (Čechové), vycházejícím z poetiky recesistického a bohémského hnutí tzv. Krhútů – *Člověčí samomluvy*, podle recenze „nevyzrálým ani autorsky, ani interpretačně“.

Součástí přehlídky byly dopolední semináře, jichž se účastnilo cca 200 seminaristů z řad diváků a členů souborů. Rozbory představení vedl početný sbor lektorů (pracovní předsednictvo), což ale nebylo ku prospěchu, na mnohé diskuse se ani nedostalo. Proto se uvažovalo, zda by ŠP neměl zkusit hronovskou praxi diskusí v diferencovaných kroužcích podle zájmových okruhů nebo ve velkém plénu... Ročník neukázal nějaký nový směr a nepřinesl žádné zobecňující závěry, byť přehledně dokumentoval současnou situaci tohoto typu amatérského divadla. Samozřejmě denně vycházel zpravodaj, byť s oním chybným číslováním (viz výše). A opět se v rámci přehlídky uskutečnilo krajské kolo ve společenském tanci.

***

Celé pásmo (Encyklopedické heslo: XX. století) je autorskou dvojicí výtečně „secvičeno“, uplatňuje se v něm spousta prostých i rafinovaných režijních nápadů a ještě zbývá dost příležitostí pro okamžitou improvizaci, svým představením prezentují dobrou, poutavou a zábavnou podívanou a dávají ne jeden impuls k zamyšlení. [...] Inklemo [Rak a ti druzí, pozn. ed.] si stále zachovává svou sympatickou bezprostřednost a strhující přímočarost, ale při tom se přece jen začíná přibližovat kultivovanějšímu jevištnímu projevu (avšak na druhé straně se u jeho talentovaného sólisty L. Potměšila začíná projevovat nebezpečný sklon

k manýře). Slabinou Inklema byla určitá nevyváženost. [...] Celkovému vyznění to sice nebylo ku prospěchu, ale přece jen mu to neublížilo natolik, aby nepatřil na Písku k těm jednoznačně úspěšným. (Vedral, Jaroslav. Hrajeme si na písku. AS 1964, roč. 1, č. 8, s. 11–12)